

IV 61
Topelius
Rapsel
Topelius

Topelius

Islossningen i Uleå elf.

Hvems träl är jag, att i min ungdomsstyrka
Jag skulle blindt en evig vinter dyrka?
Högboren son af Finlands blåa sjö
Fri föddes jag, och fri så vill jag dö.

Min svällda barm i sent fördröjda vårar
Är han ej närd af fosterlandets tårar?
Mitt unga strömdrag, sög det ej med lust
Ur tusen ådror fosterlandets must?

Min djupa fåra, mina strida forsar,
Som krossa allt hvad deras bana korsar,
Är ej hvar flyktig droppe uti dem
En dagg, ett regn, en perla af mitt hem?

Välan, så vill mitt land jag värdig vara
I sol och natt, i lust och nöd och fara.
Man skall ej säga, att den finska elf
Bär frie män och är förslafvad själf.

Framåt! Min väg kan aldrig gå tillbaka.
Hvi skulle jag minutens kraft försaka?
Hvi skulle ej min jättestarka arm
Med spända muskler bräcka isens barm?

Jag vill ha luft! jag vill ha ljus! Mitt öde,
Det vill jag skapa sjelf med eget flöde,
Och ve den boja, som i vårens dar
Än tynger på min jätteskuldra qvar.

Upp, mina bäckar, strömmar! Upp att välla
Med ungdomskraft ur landets moderkälla!
Församlen eder i mitt stolta brus,
Att kämpa gladt för sol och lif och ljus!

Oss alla Finlands hundra strömmar följa.
Till hafs gå Kemi, Ijos starka bölja,
Den lugna Kyro, Kumos strida våg
Och Kymmenes och Wuoksens djerfva tåg.

Och samlade med fröjd kring deras fanor
Gå tusen bäckar sina skilda banor.
Till samma mål och kämpa oförsagdt
Med tusen sjöars sammanflutna makt.

Vi skola se den mur, som oss vill stänga.
Förr skola vi de fasta bergen spränga.
Och den, som feg har lust att faran fly,
Må dö som rännila dör i kärrets dy.

Sömlös ryter i ljusnad majnatt
Ämmäs bölja i snöhvitt svall.
Öfverlistad, men aldrig küfvad,
Först förkunnar hon vinterns fall.

Och då reser sig Koivukoski.
Kastar trotsande bojan af.
Klämd med brak uti tjugo forsar;
Svindlar isen i Niskas graf.

Vred han kämpar mot Ahmas' bölja;
Tornhög reser sig än hans prakt.
Fåfångt! Pyhä, som kölar bräcker,
Pyhä krossar hans vilda makt.

Störtad, stönande, stupad, stormar
Vinterhären från fall till fall,
Plundrar, flyende, qvarnens kuggar,
Ladans skördar och strandens tall.

Slagen nalkas han Merikoski.
Se, då än vill han våga allt;
Tornar skyhögt de hvita murar,
Ropar trotsigt åt floden: halt!

Hvad! Den starke, som aldrig ryggat.
Oulu, hejdas i loppet han?
Blek förtvivlan stränderna griper:
Vattens furste besegras kan!

Ve, i vanmakt böljorna bäfva,
Silas slagne kring nejden ut.
Fälten dränkas, gatorna sköljas,
Floden stiger med hvar minut.

Då — i stunden af stum förfäran
Dånar isen med åskors knall,
Och den dignande dammen bägnar,
Brakar, brister för flodens svall.

I millioner och än millioner
Hvita, skimrande spillrors tåg
Skingras väldiga vinterhären,
Att förgås uti havets våg.

Nejden andas. Böljorna sjunka.
Skummig går öfver brusten damm,
Fri och segrande, stolta floden
Majestätiskt sin bana fram.

Och nu, min ädla, höga Suomimoder,
Säg, är du nöjd med dina unga floder?
Mitt hjerteblod, har det betalt ditt lån?
Är jag nu värd att kalla mig din son?

Förstår du nu, att ingen vinterdrifva
Skall evig lag för dina böljor skrifva?
Som du, med täckelset af is uppå.
Var jag i djupet fri och varm ändå.

Dock, om mitt mod af farans njutning frossat,
Och om min arm har alla bojor krossat,
För vårens anlet klär jag lagern af
Och säger: det var Du, som segern gaf!

Det var Din sol, som isens murar bräckte;
Det var Ditt regn, som mina strömmar väckte;
Det var Din kärlek, som har allt förmått,
Och jag — jag endast har min tid förstätt.

Allt, som på jorden suckar högst och renast,
O, visste det, som jag, sin tid allenast,
Det skulle dricka kraft ur ljusets mærg,
Det skulle bryta mur och spränga berg.

Hvems träl är jag, att i min ungdomsstyrka
Jag skulle blindt en evig vinter dyrka?
Högboren son af Finlands blåa sjö,
Fri föddes jag, och fri så vill jag dö.

Z. Topelius.

